

пріятель ако бы былъ Богъ, познать въ лице-то на Іисуса; ако бы казалъ Нему всякъ скърбъ, щомъ досегне сърдце-то му; ако бы наистинж усъщаль че дори и най-малка-та скърбъ е допущната отъ Него, и то нарочно — за едно особно добро на душж-тж му; тогазь колко по-сърдечно бы ся молилъ той, и колко по-постоянно, катадневно и редовно! Душа-та му бы была много по-очистена и тиха. Высоки духовни прѣдмѣти и размышленія бы захващали мѣсто-то на голѣмы-тѣ грыжи, които сега измжчватъ душж-тж му.

Много чувствителни и остроумни человѣци ся поврѣждатъ, като ся наказватъ непрѣстанно отъ малкы-тѣ скърби. Безъ да виждатъ голѣмж скърбъ и жалость, тѣ усъщатъ че сладость-та и цвѣтъ-тѣ на живота имъ повехнува; очи-тѣ имъ потъмнѣватъ, ланиты-тѣ имъ измършавѣватъ отъ грыжи; духъ-тѣ имъ изгубва надеждж и живость, и тѣ остарѣватъ прѣди врѣме. И тѣй верѣдъ венчы-тѣ свѣтскы пріятности тѣ оставатъ окаяни и беспокойни. Тѣ не забѣлжватъ че постоянно-то вліаніе на малкы-тѣ грыжи и раздраженія подкопава живота имъ. Редко споменуватъ тѣзи нѣща дори и на най-милы-тѣ си пріятели. Обаче, ако имахъ единъ пріятель, който да може да усъща всички-тѣ тѣзи нѣща и всякога да съчувствува, тогазь колко голѣма часть отъ това беспокойствіе щѣше да ся махне чрѣзь съчувствіе-то на такъвъ пріятель!

Но такъвъ пріятель мѣжду человѣцы-тѣ не може да ся намѣри. Защото едно нѣщо, което е